

погибнеша и вси свѣщїи с тобою. слышавъ же царь слово свѣтаго штыца, въ томъ часѣ подвигнувъ се штиде. и шттоле се нахка Царевъ Врѣхъ и до днесь. и приде Іоаннъ Богословъ, и рече свѣтомъ штыцъ Іоаннъ глаголе. посланъ есмь отъ Бога възвѣстити тебѣ радость. радъисе възлюбленнїице мой и слѣжителю Господень оуготова ти се вѣнацъ. и въ томъ часѣ прилетѣ пчела и вьлетѣ емъ въ уста. и того часа начеть летати дѣхъомъ по аерѣ тако и шрель, и тако голѣвъ златопрѣситъ по горамъ. и видѣвъ что Богословъ и штиде. а прѣподѣшанъ штыцъ Іоаннъ пѣстнижникъ почи въ мѣстѣ своемъ оуготовану емъ отъ Господа. мѣсеца августъ въ. ѿ. (18) днь. и лежа тело свѣтомъ не ведѣшъ никомъже точиъ ангель Господень слѣжаше емъ. и многими днѣми минѣшимъ, посла паки царь Петръ да звѣсть о свѣтѣмъ штыци.

ПАИСИЕВАТА ЛѢТОПИСЬ.

Паисїи, по думите на М. Дринова (гл. „Пер. Списание“, VI.), е живѣлъ въ 18-ятъ вѣкъ. Неговата лѣтопись е важна не само за българскїятъ езикъ въ оные времена, но и за историческите факти, които сѣ извлѣчени отъ него изъ различни исторически паметници.

Изъ излиха поребнѣвахъ по рода и по отчество колгарское, и многое трудъ сотворихъ собирати отъ различни книги и исторїи, дондеже собрахъ и совокупихъ дѣлїиѣи рода колгарскаго въ книжицѣ сїю, ради ваша полза и похвала вамъ написахъ, кои любитъ свои родъ и нахъикъ, препишѣйте исторїицѣ сїю, платите нека и вамъ препишатъ кои умеютъ писати и именѣ ю